

[Jørgen Junior.]

for kort tid – at vi ønsker en ens pension, og vi ønsker ikke den fortsatte forskelsbehandling. Jeg vil meget gerne senere komme tilbage til alle disse mange punkter, som ministeren kom frem med. Der er ingen mulighed for det på 3 minutter.

Tilsvarende til hr. Hilmar Baunsgaard, som kom med nogle udtalelser om partiets socialpolitik. De viste, han ikke havde sat sig ind i den eller ikke læst den. Tilsvarende med hr. Jens Møller. Det havde derimod fru Ebba Strange, men hendes hele indstilling, hendes socialistiske vej fremefter, det er ikke den vej, vi ønsker at gå. Der kan svares på socialministerens spørgsmål. Jeg kommer gerne tilbage senere. Tiden er udløbet.

Formanden:

Når partier har flere talere i ordførerrækken, deler de selv taletiden.

Gert Petersen (SF):

Hr. Hilmar Baunsgaard var i første omgang inde på, at partierne til venstre, de socialistiske partier, optrådte ansvarsløst, eller hvad det nu var, han kaldte det. Han havde to hårde anklagepunkter mod os, og det ene var, at vi påstod, at man fra forligspartiernes side foretog en sontring mellem hensynet til betalingsbalancen og hensynet til beskæftigelsen, og at forligspartierne satte hensynet til betalingsbalancen over hensynet til beskæftigelsen.

Se, den påstand, at man foretager en sontring, stammer nu ikke fra os, den stammer fra det økonomiske råds formandskab, de såkaldte vismænd, som, hvis jeg ikke husker meget fejl, kom til verden bl. a. ved radikal bistand. Det er vismændene, som allerede for et par år siden begyndte at skrive om, at det var helt åbenbart, at i et samfund af den type, som vi har, kan man ikke løse beskæftigelsesproblemet og betalingsbalanceproblemet på samme tid, dér er man nødt til at tage det ene før det andet.

Da denne regering kom til i januar eller februar 1975, blev det klart sagt fra regeringens side, at den foretog også en sådan sontring, men at den ønskede at løse beskæftigelsesproblemet først. Det var netop en af de anklager, den nuværende regering og dens parti, socialdemokratiet, under valgkampen rettede mod den tidligere regering, venstre-regeringen, at den havde sat beskæftigelsesproblemet som nummer

to og først og fremmest ville sætte ind for at løse betalingsbalanceproblemet.

Altså er det ikke en opfindelse, venstrefløjten er kommet med. Sondringen stammer som sagt fra det økonomiske råds formandskab. Diskussionen om, hvad man skal løse først, er gået igennem dansk politik igennem de sidste 2-3 år. Og de, der nu sidder på ministerbænkene, har ivrigt deltaget i den diskussion. Det er muligt, hr. Hilmar Baunsgaard ikke har gjort det, men i hvert fald de nuværende ministre har gjort det.

Derfor er vi andre nødsaget til at konstatere, at det, som nu er sket med augustforliget, er, at man utvetydigt har sat hensynet til betalingsbalancen først, og så må beskæftigelsen – eller rettere sagt: så må arbejdsløsheden, den manglende beskæftigelse – skøtte sig selv, som den bedst kan.

Det var den ene anklage, hr. Hilmar Baunsgaard rettede mod os. Den anden anklage gik ud på, at vi holdt et forfærdeligt hus over lønmodtagernes situation, og vi ville ikke acceptere, at lønmodtagerne skulle bære nogen byrder. Hvis vi virkelig havde den indstilling, så ville det altså sige, at vi var indstillet på at vælte alle byrder over på 20 pct. af den erhvervsaktive befolkning – lønmodtagerne udgør som bekendt 80 pct.

Jeg tror, at landets økonomi i den grad er kørt i sæk – ikke bare af den nuværende regering, som hr. Glistrup mener, men af en serie regeringer, af et økonomisk system, der er forældet – at det formodentlig er umuligt at løse den økonomiske problematik, uden at hele befolkningen må påtage sig byrder. Men jeg siger udtrykkelig hele befolkningen. Det er her, hr. Hilmar Baunsgaards og vore veje åbenbart skilles. For det, der er sket, er, at man har lagt byrder på de 80 pct. af befolkningen, nemlig lønmodtagerne, og først og fremmest på den del af dem, som har almindelige lønarbejderindkomster, mens man stort set har fritaget de sidste 20 pct. for at bære deres del af byrderne. Det er en af hovedårsagerne til, at vi vendte os så stærkt mod augustforliget, og det er givetvis også hovedårsagen til, at det ved opinionsundersøgelser har vist sig, at et stort flertal af vælgerne erkender, at det er nødvendigt med nogle byrder i denne situation, men at et endnu større flertal er dybt forarget og rystet over den skæve byrdefordeling, som er sket i kraft af augustforliget.

Det er den ene anklage imod augustforliget